

Sag C-172/08

Pontina Ambiente Srl

mod

Regione Lazio

(anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Commissione tributaria provinciale di Roma)

»Miljø – direktiv 1999/31/EF – artikel 10 – særlig afgift for deponering af fast affald – denne afgift pålagt operatøren af et deponeringsanlæg – driftsomkostningerne ved et deponeringsanlæg – direktiv 2000/35/EF – morarenter«

Sammendrag af dom

1. *Miljø – affald – deponering af affald – direktiv 1999/31 – princippet om, at forureneren betaler*

(Rådets direktiv 1999/31, art. 10)

2. *Tilnærmelse af lovgivningerne – bekæmpelse af forsinket betaling i handelstransaktioner – direktiv 2000/35 – anvendelsesområde*

[Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/35, art. 1, stk. 2, nr. 1), og art. 3]

1. Artikel 10 i direktiv 1999/31 om deponering af affald, som ændret ved forordning nr. 1882/2003, skal fortolkes således, at den ikke er til hinder for en national lovgivning, der pålægger operatøren af et deponeringsanlæg en afgift, som kommunen, der har deponeret affaldet, skal godtgøre operatøren, og som pålægger operatøren bøder i tilfælde af forsinket betaling af denne afgift, dog på den betingelse, at denne lovgivning ledsages af foranstaltninger, der skal sikre, at godtgørelsen af afgiften reelt finder sted og inden for en kort frist, og at alle de omkostninger, der er forbundet med inddrivningen – og navnlig omkostninger som følge af forsinket betaling af de beløb, som kommunen i denne forbindelse skal betale operatøren, herunder eventuelle bøder, som operatøren er blevet pålagt som følge af denne forsinkelse – væltes over på den pris, som kommunen skal betale operatøren. Det tilkommer den nationale ret at efterprøve, om disse betingelser er opfyldt.

At påføre operatøren sådanne udgifter ville nemlig indebære, at operatøren ville blive pålagt omkostningerne ved bortskaffelsen af affald, som denne ikke har produceret, men hvis bortskaffelse operatøren blot sikrer inden for rammerne af dennes virksomhed som tjenesteudbyder.

(jf. præmis 38 og 41 samt domskonkl. 1)

2. Artikel 1, artikel 2, nr. 1), og artikel 3 i direktiv 2000/35 om bekæmpelse af forsinket betaling i handelstransaktioner skal fortolkes således, at de beløb, som en kommune, der har deponeret affald, skylder operatøren af et deponeringsanlæg, såsom de skyldige beløb til godtgørelse af en afgift, henhører under dette direktivs anvendelsesområde, og at medlemsstaterne således i henhold til direktivets artikel 3 skal sikre, at denne kommune betaler operatøren morarenter af disse beløb i tilfælde af forsinket betaling.

(jf. præmis 48 og domskonkl. 2)

DOMSTOLENS DOM (Anden Afdeling)

25. februar 2010 (*)

»Miljø – direktiv 1999/31/EF – artikel 10 – særlig afgift for deponering af fast affald – denne afgift pålagt operatøren af et deponeringsanlæg – driftsomkostningerne ved et deponeringsanlæg – direktiv 2000/35/EF – morarenter«

I sag C-172/08,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 234 EF, indgivet af Commissione tributaria provinciale di Roma (Italien) ved afgørelse af 1. april 2008, indgået til Domstolen den 25. april 2008, i sagen:

Pontina Ambiente Srl

mod

Regione Lazio,

har

DOMSTOLEN (Anden Afdeling)

sammensat af formanden for Ottende Afdeling, C. Toader, som fungerende formand for Anden Afdeling, og dommerne C.W.A. Timmermans, K. Schiemann, P. K?ris (refererende dommer) og L. Bay Larsen,

generaladvokat: E. Sharpston

justitssekretær: fuldmægtig R. ?ere?,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 4. juni 2009,

efter at der er afgivet indlæg af:

– Pontina Ambiente Srl ved ragioniere F. Zadotti og avvocato A. Presutti

- den italienske regering ved I. Bruni, som befuldmægtiget, bistået af avvocato dello Stato G. De Bellis
- Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved A. Aresu og J.-B. Laignelot, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 17. september 2009, afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 12 EF, 14 EF, 43 EF og 46 EF, af artikel 10 i Rådets direktiv 1999/31/EF af 26. april 1999 om deponering af affald (EFT L 182, s. 1), som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1882/2003 af 29. september 2003 (EUT L 284, s. 1, herefter »direktiv 1999/31«), samt af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/35/EF af 29. juni 2000 om bekæmpelse af forsinket betaling i handelstransaktioner (EFT L 200, s. 35).

2 Anmodningen er blevet indgivet i en sag mellem Pontina Ambiente Srl (herefter »Pontina Ambiente«) og Regione Lazio vedrørende to afgiftsmeddelelser, der fastslog Pontina Ambientes forsinkede betaling af den særlige afgift for deponering af fast affald for tredje og fjerde kvartal 2004, og hvorved selskabet blev pålagt bøder med tillæg af renter.

Retsforskrifter

Unionsforskrifter

3 29. betragtning til direktiv 1999/31 er affattet som følger:

»[D]er skal træffes foranstaltninger, som sikrer, at den opkrævede betaling for affaldsbortskaffelse ved deponering dækker alle udgifter til etablering og drift af deponeringsanlægget, inklusive så vidt muligt den økonomiske sikkerhedsstillelse eller tilsvarende, som operatøren skal frembringe, og de anslåede omkostninger i forbindelse med nedlukningen og den nødvendige efterbehandling«.

4 Artikel 1, stk. 1, i direktiv 1999/31 bestemmer:

»Formålet med dette direktiv er ved hjælp af præcise driftsmæssige og tekniske krav til affald og deponeringsanlæg at opfylde kravene i [Rådets] direktiv 75/442/EØF [af 15.7.1975 om affald (EFT L 194, s. 39), som ændret ved Kommissionens beslutning 96/350/EF af 24.5.1996 (EFT L 135, s. 32, herefter »direktiv 75/442«)], særlig artikel 3 og 4, gennem foranstaltninger, procedurer og retningslinjer, der tager sigte på at forebygge eller i videst muligt omfang begrænse miljøbelastningen fra deponering af affald, herunder navnlig forureningen af overfladevand, grundvand, jord og luft, og belastningen af det globale miljø, herunder drivhuseffekten, samt eventuelle heraf følgende risici for menneskers sundhed under hele deponeringsanlæggets levetid.«

5 Artikel 2 i direktiv 1999/31 fastsætter:

»I dette direktiv forstås ved:

[...]

l) »operatør«: den fysiske eller juridiske person, der har ansvaret for et deponeringsanlæg i

overensstemmelse med den nationale lovgivning i den medlemsstat, hvor deponeringsanlægget er beliggende; der kan være tale om forskellige personer fra forberedelses- til efterbehandlingsfasen

[...]

n) »indehaver«: producenten af affaldet eller den fysiske eller juridiske person, der er i besiddelse af affaldet

[...]«

6 Artikel 10 i direktiv 1999/31 bestemmer:

»Medlemsstaterne træffer foranstaltninger til at sikre, at alle omkostninger ved etablering og drift af et deponeringsanlæg, herunder så vidt muligt omkostningerne i forbindelse med sikkerhedsstillelse eller tilsvarende som omhandlet i artikel 8, litra a), nr. iv), og de anslåede omkostninger ved deponeringsanlæggets nedlukning samt efterbehandling i en periode på mindst 30 år er dækket af den betaling, operatøren forlanger for deponering af en hvilken som helst type affald på anlægget. Med forbehold af kravene i Rådets direktiv 90/313/EF af 17. juni 1990 om fri adgang til miljøoplysninger [EFT L 158, s. 56] sørger medlemsstaterne for, at indsamling og benyttelse af eventuelle nødvendige oplysninger om omkostningerne sker på en gennemsigtig måde.«

7 Artikel 3, stk. 1, litra a), i direktiv 75/442 er affattet som følger:

»Medlemsstaterne træffer passende foranstaltninger for at fremme

a) for det første forhindring eller nedbringelse af affaldsproduktionen [...]«

8 Det følger af artikel 1 i direktiv 2000/35, at bestemmelserne deri finder anvendelse på alle betalinger, der foretages som vederlag for handelstransaktioner.

9 Det følger af artikel 2, nr. 1), i direktiv 2000/35, at ved »handelstransaktioner« forstås »forretningsmæssige transaktioner mellem virksomheder eller mellem virksomheder og offentlige myndigheder, som indebærer levering af varer eller tjenester mod vederlag«.

10 Artikel 3 i direktiv 2000/35 med overskriften »Morarenter i tilfælde af forsinket betaling« bestemmer bl.a., at medlemsstaterne sikrer, at der skal betales morarenter i tilfælde af forsinket betaling, og at morarenter kan kræves betalt af den kreditor, som har opfyldt sine aftalemæssige og lovbestemte forpligtelser og ikke har modtaget det skyldige beløb rettidigt, medmindre skyldneren ikke er ansvarlig for forsinkelsen.

Nationale bestemmelser

11 Med henblik på at fremme en begrænsning af affaldsproduktionen samt en nyttiggørelse af affald og genindvinding af energi og råstoffer indfører artikel 3, stk. 24, i lov nr. 549 af 28. december 1995 om foranstaltninger til rationalisering af de offentlige finanser (almindeligt supplement til GURI nr. 302 af 29.12.1995, herefter »lov nr. 549/95«) en særlig afgift for deponering af fast affald.

12 Det følger af artikel 3, stk. 25, i lov nr. 549/95, at den afgiftsudløsende begivenhed består i, at der deponeres fast affald.

13 Det følger af artikel 3, stk. 26, i lov nr. 549/95, at den nævnte afgift pålægges den, som driver anlægget for endelig deponering, som har pligt til at vælte selv samme afgift over på den

kommune, der foretager deponeringen.

14 Artikel 3, stk. 27, i lov nr. 549/95 bestemmer, at den særlige afgift for deponering af fast affald skal betales til regionerne.

15 Artikel 3, stk. 28 og 29, i lov nr. 549/95 bestemmer, at det beløb, der skal betales, fastsættes ved at multiplicere dette afgiftsbeløb med mængden af det affald, som deponeres, udtrykt i kilogram, samt med en justeringskoefficient, der tager hensyn til den specifikke vægt, kvaliteten og betingelserne for affaldsdeponeringen.

16 Såfremt afgiften ikke betales, eller det indbetalte beløb er for lavt eller betalt for sent, fastsætter artikel 3, stk. 31, i lov nr. 549/95 en bøde, som kan være 400% af afgiftsbeløbet for den deponering, der er foretaget.

17 Artikel 1, stk. 1, og artikel 2, litra a), i lovdekret nr. 231 af 9. oktober 2002 om gennemførelse af direktiv 2000/35 om bekæmpelse af forsinket betaling i handelstransaktioner (GURI nr. 249 af 23.10.2002, s. 16) gengiver i det væsentlige ordlyden af dette direktivs artikel 1 og artikel 2, nr. 1).

Twisten i hovedsagen og anmodningen om præjudiciel afgørelse

18 Pontina Ambiente, Rom, foretager indsamling og bortskaffelse af affald. Dets virksomhed består navnlig i på et dertil indrettet deponeringsanlæg at modtage fast affald fra forskellige kommuner i Regione Lazio, at oplagre det, at behandle det med henblik på produktion af heraf afledte produkter og af kompost, samt at nedbringe affaldsmængden.

19 I henhold til lov nr. 549/95 og den regionale gennemførelseslov er Pontina Ambiente pålagt hvert kvartal at betale Regione Lazio den særlige afgift for deponering af fast affald, som senest skal betales i måneden efter udløbet af det kvartal i kalenderåret, hvor deponeringen er foretaget. Pontina Ambiente skal vælte denne afgift over på de kommuner, som bringer deres affald til deponeringsanlægget.

20 Det nævnte selskab betalte afgiften for tredje og fjerde kvartal 2004 for sent, hvilket foranledigede de kompetente myndigheder i Regione Lazio til i løbet af oktober 2006 at tilstille selskabet to afgiftsmeddelelser og til samtidigt at pålægge det bøder som fastsat i artikel 3, stk. 31, i lov nr. 549/95.

21 Den 4. januar 2007 anlagde Pontina Ambiente sag ved Commissione tributaria provinciale di Roma med påstand om annullation af de foranstaltninger, som Regione Lazio havde iværksat.

22 Pontina Ambiente anfægtede bestemmelserne i lov nr. 549/95 i det omfang, de udpeger operatøren af deponeringsanlægget som den, der er forpligtet til at betale afgiften. Selskabet anfægtede også de bøder, det var blevet pålagt som følge af den forsinkede betaling af denne afgift til Regione Lazio, uanset at de pågældende kommuner var skyld i denne forsinkelse. Selskabet har henledt opmærksomheden på den omstændighed, at operatørens betaling af den nævnte afgift ikke er betinget af, at de pågældende kommuner betaler, når ydelsen præsteres, og at loven ikke fastsætter nogen bøder for disse kommuner.

23 Det nævnte selskab har bl.a. påberåbt sig, at visse bestemmelser til gennemførelse af den omhandlede afgift vedrørende afgiftspåleggelsen og bødeordningen i tilfælde af forsinket betaling er i strid med EU-retten, og mere specifikt med artikel 12 EF, 14 EF, 43 EF og 46 EF, med artikel 10 i direktiv 1999/31 samt med de relevante bestemmelser i direktiv 2000/35.

24 I det Commissione tributaria provinciale di Roma fandt, at Pontina Ambientes indvendinger kunne være begrundede, besluttede den følgende:

»Under hensyn til at artikel 3, stk. 26 og 31, i lov nr. 549/95 [...], således som denne fortolkes af skattemyndigheden – og i øvrigt i overensstemmelse med dennes uomtvistelige ordlyd – kan være i strid med [...] artikel 12 [EF], 14 [EF], 43 [EF] og 46 [EF], med artikel 10 i direktiv 1999/31[...] og med betragtning 7, 10, 16 og 19 til direktiv 2000/35 [...], opstår problemet, om de nævnte nationale retsforskrifter er forenelige med fællesskabsretten. Den verserende sag udsættes tillige med gennemførelsen af afgiftsmeddelelsen. Domstolen anmodes om at træffe præjudiciel afgørelse inden for rammerne af sine særlige beføjelser.«

Anmodningen om præjudiciel afgørelse

Om formaliteten vedrørende anmodningen om præjudiciel afgørelse og spørgsmålenes formulering

25 Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber har rejst spørgsmålet, om anmodningen om præjudiciel afgørelse kan antages til realitetsbehandling i det omfang, dels at den forelæggende ret ikke udtrykkeligt har formuleret et spørgsmål, dels at anmodningen tilsigter, at Domstolen tager stilling til, om den nationale lovgivning er i strid med EU-retten.

26 Desuden har den italienske regering og Kommissionen bemærket, at forelæggelsesafgørelsen ikke indeholder nogen oplysninger, som gør det muligt at forstå, hvorfor anmodningen om præjudiciel afgørelse tager sigte på artikel 12 EF, 14 EF, 43 EF og 46 EF.

27 For det første skal det bemærkes, at selv om Domstolen under en sag om en præjudiciel forelæggelse ikke er kompetent til at træffe afgørelse om en national foranstaltningens forenelighed med EU-retten, er den dog beføjet til at forsyne den nationale ret med alle under EU-retten henhørende fortolkningsbidrag, som gør det muligt for denne ret at vurdere spørgsmålet om forenelighed med henblik på at afgøre den indbragte sag (dom af 16.7.2009, sag C-254/08, Futura Immobiliare m.fl., endnu ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 28 og den deri nævnte retspraksis).

28 Desuden skal det fastslås, at uanset at den forelæggende ret ikke har formuleret et udtrykkeligt spørgsmål, har den alligevel givet tilstrækkeligt med oplysninger – både vedrørende de faktiske omstændigheder og vedrørende de retlige omstændigheder, som kendetegner tvisten i hovedsagen – til, at Domstolen kan forstå formålet med anmodningen og fortolke de relevante EU-retlige bestemmelser, som kan være nyttige, når der træffes afgørelse i den nævnte tvist.

29 Dette gælder i forhold til artikel 10 i direktiv 1999/31 og til direktiv 2000/35. Derimod giver forelæggelsesafgørelsen ingen forklaring på, hvordan anmodningen om præjudiciel afgørelse er relevant i forhold til artikel 12 EF, 14 EF, 43 EF og 46 EF. Den forelæggende ret har navnlig ikke præciseret, hvordan sidstnævnte artikler kan finde anvendelse på den situation, den beskriver, og som, i lighed med hvad generaladvokaten har anført i punkt 35-38 i forslaget til afgørelse, udelukkende synes at vedrøre et internt anliggende i en enkelt medlemsstat, der ikke har noget grænseoverskridende element.

30 Under disse omstændigheder skal det fastslås, at anmodningen om præjudiciel afgørelse kan antages til realitetsbehandling, undtagen hvad angår artikel 12 EF, 14 EF, 43 EF og 46 EF.

31 På grundlag af oplysningerne fra den forelæggende ret kan det udledes, at anmodningen om forelæggelse vedrører følgende spørgsmål:

»1) Skal artikel 10 i direktiv 1999/31 fortolkes således, at den er til hinder for en national lovgivning som den i hovedsagen omhandlede, der pålægger operatøren af et deponeringsanlæg en særlig afgift for deponering af fast affald, som kommunen, der har deponeret affaldet, skal godtgøre operatøren, og som pålægger operatøren bøder i tilfælde af forsinket betaling af denne afgift, uden at der dog i lovgivningen stilles krav om, at den nævnte kommune inden for en bestemt frist godtgør denne operatør det nævnte afgiftsbeløb eller, i tilfælde af forsinket godtgørelse, bærer alle omkostninger i forbindelse med forsinkelsen, herunder den bøde, som operatøren er blevet pålagt?

2) Skal direktiv 2000/35 fortolkes således, at de beløb, som en kommune, der har deponeret affald, skylder operatøren af et deponeringsanlæg, såsom de skyldige beløb til godtgørelse af en afgift, henhører under dette direktivs anvendelsesområde, og at medlemsstaterne således i henhold til direktivets artikel 3 skal sikre, at der betales morarenter af disse beløb i tilfælde af forsinket betaling?«

Om realiteten

Det første spørgsmål

32 I medfør af artikel 10 i direktiv 1999/31 træffer medlemsstaterne foranstaltninger til at sikre, at alle omkostninger ved etablering og drift af et deponeringsanlæg er dækket af den betaling, operatøren af et sådant anlæg forlanger for deponering af en hvilken som helst type affald på anlægget.

33 Som generaladvokaten har anført i punkt 49 i forslaget til afgørelse, pålægger artikel 10 i direktiv 1999/31 ikke medlemsstaterne at anvende en præcis metode vedrørende finansieringen af udgifterne til deponering. I det omfang der ikke er vedtaget regler i henhold til artikel 175 EF, som pålægger medlemsstaterne at anvende en præcis metode vedrørende finansieringen af disse udgifter, kan denne finansiering på EU-rettens nuværende udviklingstrin følgelig efter den pågældende medlemsstats valg sikres gennem afgifter, gebyrer eller enhver anden form for opkrævning (jf. analogt dommen i sagen Futura Immobiliare m.fl., præmis 48).

34 Heraf følger, at artikel 10 i direktiv 1999/31 ikke er til hinder for, at en medlemsstat indfører en afgift for deponering af affald, som skal betales af operatøren af et deponeringsanlæg og væltes over på indehaveren af det affald, der er blevet deponeret. Denne artikel er heller ikke til hinder for, at den nævnte operatør pålægges bøder, når den omhandlede afgift betales for sent, idet sådanne bøder i lighed med udpegelsen af den, som pålægges en sådan afgift, udelukkende henhører under medlemsstaternes kompetence.

35 Således som det også følger af betragtning 29 til direktiv 1999/31, stiller direktivets artikel 10 imidlertid krav om, at medlemsstaterne træffer foranstaltninger, som sikrer, at den opkrævede betaling for affaldsbortskaffelse ved deponering dækker alle udgifter til etablering og drift af deponeringsanlægget.

36 Dette krav er udtryk for princippet om, at forureneren betaler, hvilket – således som Domstolen allerede har fastslået inden for rammerne af direktiv 75/442 og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/12/EF af 5. april 2006 om affald (EUT L 114, s. 9) – indebærer, at omkostningerne ved bortskaffelsen af affald afholdes af indehaverne (jf. dom af 7.9.2004, sag C-1/03, Van de Walle m.fl., Sml. I, s. 7613, præmis 57, af 24.6.2008, sag C-188/07, Commune de

Mesquer, Sml. I, s. 4501, præmis 71, samt dommen i sagen Futura Immobiliare m.fl., præmis 44 og 45 og den deri nævnte retspraksis). Princippet omfattes af formålet med direktiv 1999/31, som ifølge dette direktivs artikel 1, stk. 1, tilsigter at opfylde kravene i direktiv 75/442, særligt artikel 3, som bl.a. pålægger medlemsstaterne at træffe hensigtsmæssige foranstaltninger til fremme af forhindring eller nedbringelse af affaldsproduktionen.

37 Heraf følger bl.a. – uanset hvordan de nationale regler til regulering af deponeringsanlæg er udformet – at disse regler skal sikre, at alle udgifter til drift af et sådant anlæg reelt bæres af indehaverne, som deponerer affaldet med henblik på dets bortskaffelse.

38 Uanset at en medlemsstat kan indføre en afgift på affald, som operatøren af et deponeringsanlæg skal betale, og som kommunerne, der deponerer affald, skal godtgøre operatøren, er det følgelig på den betingelse, at denne afgiftsbestemmelse ledsages af foranstaltninger, der skal sikre, at godtgørelsen af afgiften reelt finder sted og inden for en kort frist med henblik på, at operatøren ikke pålægges uforholdsmæssigt høje driftsomkostninger med tilknytning til kommunernes forsinkede betaling, og på, at dette ikke griber ind i princippet om, at forurenere betaler. At påføre operatøren sådanne udgifter ville nemlig indebære, at operatøren ville blive pålagt omkostningerne ved bortskaffelsen af affald, som denne ikke har produceret, men hvis bortskaffelse operatøren blot sikrer inden for rammerne af dennes virksomhed som tjenesteudbyder.

39 Under alle omstændigheder forholder det sig således, at – ligesom en afgift som den i hovedsagen omhandlede, der er beregnet på grundlag af den deponerede affaldsmængde, udgør en omkostning ved driften som omhandlet i artikel 10 i direktiv 1999/31, der skal medregnes i den pris, som indehaveren, der har deponeret affald, skal betale til operatøren af et deponeringsanlæg – skal alle de omkostninger, der er forbundet med inddrivningen af beløb, som indehaveren i denne forbindelse er skyldig at betale operatøren, og navnlig omkostninger som følge af forsinket betaling af disse beløb, herunder eventuelle omkostninger, som er afholdt for at undgå bøder, væltes over på denne pris for at opfylde kravene i artikel 10 i direktiv 1999/31.

40 Det forholder sig på samme måde med bøder, der pålægges operatøren af et deponeringsanlæg som følge af forsinket betaling af en sådan afgift, når denne forsinkelse skyldes, at indehaveren af affaldet har godtgjort de skyldige beløb med tilknytning til denne afgift for sent, hvilket det tilkommer den nationale domstol at efterprøve.

41 På baggrund af det ovenstående skal det første spørgsmål besvares med, at artikel 10 i direktiv 1999/31 skal fortolkes således, at den ikke er til hinder for en national lovgivning som den i hovedsagen omhandlede, der pålægger operatøren af et deponeringsanlæg en afgift, som kommunen, der har deponeret affaldet, skal godtgøre operatøren, og som pålægger operatøren bøder i tilfælde af forsinket betaling af denne afgift, dog på den betingelse, at denne lovgivning ledsages af foranstaltninger, der skal sikre, at godtgørelsen af afgiften reelt finder sted og inden for en kort frist, og at alle de omkostninger, der er forbundet med inddrivningen – og navnlig omkostninger som følge af forsinket betaling af de beløb, som kommunen i denne forbindelse skal betale operatøren, herunder eventuelle bøder, som operatøren er blevet pålagt som følge af denne forsinkelse – væltes over på den pris, som kommunen skal betale operatøren. Det tilkommer den nationale ret at efterprøve, om disse betingelser er opfyldt.

Det andet spørgsmål

42 Efter at det i artikel 1 i direktiv 2000/35 er fastsat, at direktivet finder anvendelse på alle betalinger, der foretages som vederlag for handelstransaktioner, defineres »handelstransaktioner« i artikel 2, nr. 1), som »forretningsmæssige transaktioner mellem virksomheder eller mellem virksomheder og offentlige myndigheder, som indebærer levering af varer eller tjenester mod

vederlag«.

43 Disse bestemmelser er i lignende vendinger blevet gennemført i italiensk ret ved lovdekret nr. 231 af 9. oktober 2002.

44 Hvad i det foreliggende tilfælde, i forhold til hovedsagen, angår forholdet mellem operatøren af et deponeringsanlæg og kommunen, der deponerer affald, følger det af oplysningerne i forelæggelsesafgørelsen, at denne operatør præsterer en tjenesteydelse for denne kommune, nemlig at bortskaffe deponeret affald, mod at denne fra kommunen modtager et vederlag, som i overensstemmelse med artikel 3, stk. 26, i lov nr. 549/95 omfatter beløbet for den særlige afgift, som operatøren har betalt.

45 I modsætning til det, den italienske regering har gjort gældende, synes forholdet mellem operatøren af et deponeringsanlæg og den kommune, som deponerer affald, derfor at udgøre en forretningsmæssig transaktion mellem en virksomhed og en kommune, som indebærer en tjeneste mod vederlag, og følgelig en forretningsmæssig transaktion som omhandlet i artikel 2, nr. 1), i direktiv 2000/35.

46 De betalinger, der er foretaget som vederlag for en sådan transaktion, henhører således under direktiv 2000/35's anvendelsesområde.

47 Heraf følger, at medlemsstaterne i en situation som den i hovedsagen foreliggende i henhold til artikel 3 i direktiv 2000/35 skal sikre, at den kommune, der deponerer affald, i tilfælde af forsinket betaling af beløb, som i denne forbindelse er skyldige, skal betale operatøren af et deponeringsanlæg morarenter, som eventuelt omfatter – som fastslået i denne doms præmis 38 – det afgiftsbeløb, som operatøren har betalt, og som kommunen, der har deponeret affald, skal godtgøre.

48 Det følger af det ovenstående, at det andet spørgsmål skal besvares med, at artikel 1, artikel 2, nr. 1), og artikel 3 i direktiv 2000/35 skal fortolkes således, at de beløb, som en kommune, der har deponeret affald, skylder operatøren af et deponeringsanlæg, såsom de skyldige beløb til godtgørelse af en afgift, henhører under dette direktivs anvendelsesområde, og at medlemsstaterne således i henhold til direktivets artikel 3 skal sikre, at denne kommune betaler operatøren morarenter af disse beløb i tilfælde af forsinket betaling.

Sagens omkostninger

49 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Anden Afdeling) for ret:

1) **Artikel 10 i Rådets direktiv 1999/31/EF af 26. april 1999 om deponering af affald, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1882/2003 af 29. september 2003, skal fortolkes således, at den ikke er til hinder for en national lovgivning som den i hovedsagen omhandlede, der pålægger operatøren af et deponeringsanlæg en afgift, som kommunen, der har deponeret affaldet, skal godtgøre operatøren, og som pålægger operatøren bøder i tilfælde af forsinket betaling af denne afgift, dog på den betingelse, at denne lovgivning ledsages af foranstaltninger, der skal sikre, at godtgørelsen af afgiften reelt finder sted og inden for en kort frist, og at alle de omkostninger, der er forbundet med inddrivningen – og navnlig omkostninger som følge af forsinket betaling af de beløb, som kommunen i denne forbindelse skal betale operatøren, herunder eventuelle bøder, som operatøren er blevet pålagt som følge af denne forsinkelse – væltes over på den pris, som**

kommunen skal betale operatøren. Det tilkommer den nationale ret at efterprøve, om disse betingelser er opfyldt.

2) Artikel 1, artikel 2, nr. 1), og artikel 3 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/35/EF af 29. juni 2000 om bekæmpelse af forsinket betaling i handelstransaktioner skal fortolkes således, at de beløb, som en kommune, der har deponeret affald, skylder operatøren af et deponeringsanlæg, såsom de skyldige beløb til godtgørelse af en afgift, henhører under dette direktivs anvendelsesområde, og at medlemsstaterne således i henhold til direktivets artikel 3 skal sikre, at denne kommune betaler operatøren morarenter af disse beløb i tilfælde af forsinket betaling.

Underskrifter

* Processprog: italiensk.